

El xiringuito

written by Alfons Duran Pich | 11 de juliol de 2021

Es diu del quiosc o establiment de begudes, moltes vegades amb caràcter provisional o estacional, que serveix refrescos o altres aliments als vianants. Acostumen a estar ubicats a la vora de les platges, perquè els banyistes puguin esbargir-se en les seves estones d'oci. De construcció senzilla (per facilitar el seu muntatge o desmuntatge), donen una idea de fragilitat, que contrasta amb els seus preus, habitualment per sobre dels de mercat. Molts operen en l'economia submergida, gràcies als tripijocs amb les autoritats locals.

Però no tots estan a les platges, ni tampoc entre les casetes de les fires andaluses. Els més importants són a la capital del Regne, encara que vesteixin ostentosa i siguin hereus d'un esperit colonial passat de moda. N'hi ha molts, però avui pararem l'atenció a un que es presenta com a *Tribunal de Comptes*.

Com que venim de l'esfera del que és privat, de l'economia de lliure empresa, del front antimonopoli, com que ens sentim deixebles de Smith, Ricardo, Say, Pigou i un llarg etcètera de pares del pensament, no ens refiem de la burocràcia de l'Estat, especialment d'un Estat que practica l'intervencionisme i posa tota mena de traves al desenvolupament normal de l'activitat econòmica.

Perquè la missió dels funcionaris que revisen els comptes públics ha de ser similar a la que fan els auditors quan revisen els comptes de les empreses privades. És a dir, han d'auditar-les i res més.

El que fa un auditor és inspeccionar i examinar els estats financers d'una empresa o institució, verificant les partides, comprovant els actius físics, revisant les transaccions. I ho fa en defensa de la propietat, que la majoria de les vegades

(excepte en les empreses familiars) no pot saber si els administradors han complert fidelment el seu rol com a gestors de la societat. És una assegurança enfront de les males pràctiques. Després emet un informe i dona la seva opinió. I res més.

L'auditor no jutja, ni prejutja. Tracta de ser objectiu i racional. Està capacitat professionalment per a aquest treball. Té les certificacions que correspon. Opera des d'una organització privada, on hi ha nivells de responsabilitat i compromís.

Tot això no es dona al *xiringuito* abans esmentat. El que crida més l'atenció és que s'autoqualifiqui com a «tribunal», tot i no estar inclòs en el sistema judicial. El seu principal òrgan de govern està constituït per una sèrie de ciutadans i ciutadanes, nomenats a dit pel duopoli PP-PSOE, als quals no es reconeix una trajectòria en el camp de l'auditoria. Els seus antecedents els porten a imprimir un segell polític a uns informes de naturalesa econòmica. Per això no actuen de forma neutral i objectiva –com seria la seva obligació– sinó que carreguen subjectivament els fets, amb interpretacions que podrien ser redactades pel *servei d'intel·ligència* de qualsevol cos de seguretat. És el que el gran García Márquez descrivia com «realisme màgic».

Si posem, a tall d'exemple, les que segons la seva opinió són «malversacions» del Diplocat (consorci públicoprivat dedicat a la projecció internacional de Catalunya), podrem constatar que la seva lectura del fet econòmic és més pròpia del segle XVI que del XXI. Gràcies a institucions com el Diplocat –que a diferència del món arnat de la diplomàcia espanyola, s'ha orientat des de l'inici a la promoció dels negocis– Catalunya és avui una de les economies més obertes d'Europa, en què tant les exportacions com les importacions de béns físics creixen a ritmes constants, seguides de la compra i venda d'actius de capital en els mercats financers mundials.

Però, què en saben de tot això la presidenta del «tribunal», senyora María José de la Fuente, o la senyora Margarita Mariscal de Gante, que sembla que actua com a ponent en aquest contenciós? Quines són llurs competències per ser on són? Des de quan un auditor o alguna cosa semblant té capacitat per imposar fiances, embargar, multar, sancionar, atemorir?

Al llarg de la meva vida professional he signat molts comptes inclosos en els informes dels auditors. Aquests informes corresponien a empreses molt diverses d'una varietat de sectors, en què la propietat pertanyia de vegades a grups familiars i en altres a inversors institucionals, fons internacionals, unitats de capital risc de bancs d'inversió i altres. Quan l'encàrrec de l'auditoria era de la meva competència, la meva vigilància era extrema. Quan no, dipositava o no la meva confiança en qui tenia aquesta responsabilitat, i en virtut d'això les signava o no.

Des de quan un *xiringuito* sobrecarregat de funcionaris, que agrupa unitats familiars per cooptació i als residus sempre vius del tardofranquisme (i com mostra vegem el pedigrí de les senyores de la Fuente i Mariscal), que està nodrit de notoris militants de PP i del PSOE, i que compta amb una unitat de comandament que pren decisions «a la búlgara» (per disciplinada unanimitat) es fica en la societat civil catalana amb pretensions alliçonadores?

O és que pretenen que tot rebenti? L'expulsió de jueus i moriscos va significar al segle XVI la signatura de l'acta de defunció d'un capitalisme incipient. Es va imposar la Inquisició, la neteja ètnica, la malversació, la corrupció d'una burocràcia colonial, el fre a qualsevol iniciativa innovadora.

I d'aquí no es mouen, per molts quilòmetres que construeixin de l'AVE per anar enlloc. S'ha passat del mas a la urbanització, del corral al *building*. El seu procés metabòlic és disfuncional per naturalesa. Es consideren postmoderns

perquè fan servir internet, però la seva cultura continua sent la de la cabra.